

Menneisyyden kaiut (Uudistettu versio Maskin Alla-tarinasta) Luku 1. * Siniset silmät silmäilivät lehden kiiltävässä pintaan paineuttua tekstiä, mutta turhaan. Yksikään lause tai saati sana ei tuntunut pääsevän aivoihin saakka. Kiristellen hampaitaan Dawn yritti ymmärtää edes yksittäisiä kirjaimia, mutta se oli haastavaa. Hän ei kyennyt keskittymään juuri nyt. Lukemisesta ei tullut mitään. Teksti ei vain jäänyt päähän. Nainen käänsi sivua, joka ei tapahtunut vakain käsin. Dawn tuhahti ja kirosi perään. Noh, mitäpä odottaa kuukausien tauon jälkeen? Eihän muuttumatta voinut olla ilman jälkiseurauksia -ei hitto sitten millään. Mustahiuksinen nainen puristi vapisevan kätensä nyrkkiin ja saattoi tuntea kuinka värinä lähti nyrkistä liikkeelle epämukavan aallon lailla lävistäen koko kehon. Värinäalto aiheutti sen olennon liikahtamisen, jota nainen oli yrittänyt viime aikoina pitää aisoissa. Sen pedon, joka eleli Dawnin kehon vankina. Kieltämättä nainen rakasti verensä tuomaa lahjaa, mutta se peto ei kuulunut hänen nykyiseen elämäänsä. Hän eli nyt ihmisten ympäröimänä, joten piti myös käyttäytymistä siten. Dawn ei halunnut päätyä otsikoihin vain siksi, koska halusi toteuttaa verensä tuomaa luontoaan. Ei ikinä, sillä sen salaisuuden varjeleminen oli pyhä asia. Siniset silmät kohosivat kattoon ja huulilta karkasi kaipuusta kertova huokaus. Dawnin oli pakko myöntää, että kaipasi laumaelämää ja sitä yhteenkuuluvuuden tunnetta. Kaikki tiesivät paikkansa ja kaikkia kunnioitettiin. Kukaan ei ollut huomaamaton hiirulainen tai saati ollut yksin murheidensa kanssa. Tai, no, mikä Dawn oli laumoja ylistämään, sillä niitä myrkyllisiäkin yksilöitä tai jopa kokonaislaumoja löytyi myös heidän keskuudestaan. Ihmisten keskellä elämiseen verrattuna laumaelämä oli kumminkin paljon mieluisampaa, sillä olihan nainen elänyt kaltaisiensa parissa paljon enemmän. Lauma oli se paikka missä Dawnin koti oli. Olio liikahti uudelleen keskivartalon uumenissa kaikottaen kaipuuden tunteen ja laukaisi ihon kihelmöinnin koko kehossa, joka tuntui samalta kuin veri palasi puutumisen jälkeen taas kiertämään normaalisti. Olotila lähes pakotti naisen rauhallisen hengityksen tiheäksi, kun sydän alkoi laukkaamaan rinnassa. Dawn kirosi lisää ja siirsi lukemansa lehden sivuun yrittäen parhaansa mukaan tehdä asentoaan mukavemmaksi sohvalla, sillä olo kävi aika epämukavaksi. Sillä ei kylläkään ollut vaikutusta. "Hitto soikoon, ei täällä.." nainen mumisi hampadensa välistä ja yritti vetää syvää henkeä. Tämä rukoi, että ottila olisi vain muistutus muutoksen tarpeesta, sillä kynnenjäljet eläimettömän asunnossa eivät olleet helppo selittää. Nainen sulki silmänsä ja tunsu kuinka jännittynyt kihelmöivä ruumis oli. Jokainen lihas oli lukkiutunut jännittyneeseen tilaan. Tutkaillen oloaan yrittäen hengittää sisään ja ulos, tasaisesti ja rauhallisesti. Olo ei pahentunut, muttei myöskään helpottunut. Se oli toisaalta hyvä asia. Oli siis erittäin mahdollista, että muutosta ei tapahtuisi. Otila vain muistutti, että pitäisi muuttua taas joskus. Niin, joskus, ja toivon mukaan pian. Dawn oli selvästi liian keskittynyt ottilaansa, sillä ovelta kuuluva koputus, ei, pikemmin hakkaaminen, sai naisen säpsähtämään. Tämän katse sinkoutui eteisen oveen, joka tuntui tutisevan lyöntien tahtiin. "Saakelin ihminen.." nainen mutisi hiljaa nousten sohvalta. Dawn veti syvää henkeä pitäen hengityksensä tasaisena ja tutkaillen oloaan. Se ei ollut paras, mutta pysyi vakaana. Hyvä asia -ainakin näillä näkymin. "Dawn, päästä minut sisään! Tiedän, että olet kotona!" miehen ääni huusi vaatimaan sävyyn. Kyllästynyt huokaus pääsi Dawnin huulien välistä, kun tämä asteli laahustaen eteiseen. "Et sitten valinnut parempaa aikaa.." tämä mumisi lähestyessään tutisevaa ovea. Dawn avasi oven ja nojasi ovenkarmiin. Siniset silmät katsoivat ärtyneeseen sävyyn rapussa seisovaan mieheen. "Mitä haluat, Jerome?" nainen kysyi tylsistyneeseen sävyyn ja risti kätensä rinnalleen. Dawn tutkaili samalla oloaan, joka näytti pikku hiljaa helpottavan. Taaksevedetyn mustatukan toinen kulmakarva kohosi ja mies tutkaili vakavana mustahiuksista naista. "Oletko kunnossa? Näytät sairaalta." "Ihanko tosi? Vau, et olekaan sokea", Dawn tuhahti. "Haha, Dawn. Tosi hauskaa", mies vastasi ilottomasti. "Ei, kun

oikeasti. Mikä sinulla on? Näytät kuin et olisi nukkunut viikkoon." Dawn huokaisi ja vaivihkaa haistoi miehen ominaistuuksua, jonka seassa haisi lievästi alkoholi. "Hm, joku on käynyt taas Red Forestissa", nainen hyppäsi välittömästi toiseen aiheeseen ja tutkaili laiskasti siististi pukeutunutta miestä. Että Dawnin tekikin niin mieli sulkea ovi toisen naamaan, mutta toisaalta tätä kiinnosti ihmisen aikeet. "Älä vaihda aihetta", Jerome tuhahti ja teki liikkeen, jota nainen ei osannut odottaa. Käsi laskettiin olalle ja mies nojautui Dawnia lähemmäs. "Avaudu minulle", miehen sanat puhuivat huolen puolesta. Dawn ei edes harkinnut avaumista, vaan soi huolestuneeseen Jeromeen vihaisen katseen. Iho tuntui alkava taas kihelmöimään ja kädet värisemään astetta enemmän. "Ota likainen kätesi pois", nainen ärähti hampaidensa välistä. Miehen huolestuneet kasvot muuttuivat nopeasti epäluuloisiksi ja ihmetteleviksi. Käsi vedettiin pois. "Et ole kunnossa", Jerome sanoi ja silmäili Dawnia ihmeissään. "Mitä olet ottanut?" Hetken verran Dawn tunsisi sisäistä huvitusta moisesta heitosta, mutta ei lähtenyt selittelemään asiaa ollenkaan suuntaan tai toiseenkaan. Olkoot ihminen epätiedossa. "Painu helvettiin", nainen ärähti ja oli sulkemassa ovea, koska tiesi Jeromen estävän sen. Sieltähän se mies rynnisti voimin sisään, eikä nainen ei estellyt ollenkaan miehen pääsyä asuntoon. Dawn tiesi sen olevan huono valinta, sillä Jeromen puheet eivät auttaneet naista ollenkaan. Olotila oli jo tarpeeksi paska, saati sitten ihmisen rasittavaa roikkumista, jota kutsuttiin huolenpidoksi, vielä kaiken lisäksi. Ei kiitos. Tämä ongelma oli yksin Dawnin. "Dawn, olet hemmetti soikoon vuokralla asunnossani ja olet ystäväni, joten minulla on oikeus tietää mikä sinua vaivaa! Et liiku minnekkään, sulkeudut ja nyt helvetti vielä vedät jotain! Ei se ole elämää!" mies saarnasi. "Niin ja puhumattakaan, että olet työtön, mutta rahaa sinulla on tuntuu riittävän! Selitä, nainen! Et ole kertonut itsestäsi paljon mitään, joten en voi kutsua sinua periaatteessa edes ystäväksikään. Minä kyllä haluaisin, oikeasti." Dawn pyöräytti vain silmiään ja yritti hillitä itsensä, koska tästä enempää kuumentuminen tunteellisesti ei ollut enää turvallista, sillä tunnetusti Jerome oli sitkeä paskiainen. Koko ajan halu vetää miestä lättyyn kasvoi vain enemmän ja samoin myös muutoksen hillintä tuntui vaikeutuvan. Dawnin oli saatava mies lähtemään. Rehellisesti sanottuna häntä ei kiinnostanut ystävyystyö ihmisen kanssa ollenkaan ja käytti Jeromea tietoisesti hyväksi tässä tilanteessa vain asunnon takia. Dawn pystyi myöntämään, ettei hänellä ollut tällä hetkellä sosiaalista elämää, Jeromen ja muutaman hänen ystävää lukuunottamatta, mutta yksinäisyys oli ollut naisen tietoinen valinta eräiden syiden takia. "Dawn, miksi et voi avautua?" Jerome kysyi huolta äänessään. "Haluan auttaa sinua." "Anna olla", Dawn murahti ja asteli oven suulle. Nainen risti tärisevät kätensä rinnalleen ja katsoi miestä ärtyneenä. "Jompikumpi häipyä nyt." Jerome katsoi Dawniin kulmiaan rypistäen ja pudisti päätään. "Kumpikaan ei häivy", mies vastusti ja seisoj varmana naisen edessä. "Sehän nähdään", Dawn sanahti. Jeromen kulma kohosi kysyvästi. "Mitä tarkoitat?" Varoittamatta nainen tarttui Jeromen kauluksesta ja veti yllättyneen miehen ovensuulle. Dawn tuuppasi ihmisen rappaan horjahduksen kera. Mies sai pidettyä tasapainonsa ja mulkaisi mustahiuksiseen naiseen. "Mitä hittoa, Dawn?" Jerome kysyi hämmentynyttä vihaa äänessään. "Et voi tehdä noin. Jos satut tietämään, voisin periaatteessa häätää sinut." Dawnin tuhahti ja kiristeli suupieliään. "..En ole idiootti", nainen sanahti ja risti värisevät kätensä rinnalleen. Dawnin pitäisi enemmän miettiä tekojaan, mutta ei viitsinyt tehdä niin. Ehkä hänen silti pitäisi, sillä se aiheutti vain ongelmia. "Niin, et ole", mies vastasi ja huokaisi. "Sinulla on selvästi paska päivä, joten anna minun auttaa. Meidän ei tarvitse puhua, mutta anna minun olla seurassasi edes hetki." Dawn huokaisi syvään katseen tippuessa lattiaan ja yritti samalla rauhoittaa itseään. Ehkä hänen olisi vain hyvä tarttua Jeromen tarjoukseen, sillä mies näytti olevan vaikeasti lähdössä. Hän todella halusi yrittää auttaa. Vaikka Dawnia otti päähän miehen käytös, oli hänen pakko myöntää

itselleen, että joka tapauksessa hän arvosti ihmisen elettä. Saattoi olla myös mahdollista, että Jeromen seuran ansioista Dawn saisi olonsa taas normaaliksi, sillä yksinolo lisäsi vain stressiä muutoksen tarpeesta, sillä ei ollut mitään mihin keskittyä ja nyt oli. Ehkä Dawnin pitäisi kiittää Jeromea, jotta näyttäisi, että hänellä oli sydän. Kieltämättä viime aikoina Dawn oli ollut turhan törkeä Jeromelle, joten joskus kiitos miehen sitkeydestä voisi olla paikallaan. Nainen vilkaisi miestä, joka näytti odottavan vastausta. "No?" tämä kysyi. "Kai sitten.." Dawn myöntyi huokaisten. "Jes!" Jerome iloitsi. "Illallinen ja pari lasillista Red Forestissa nyt!" "Miten vain.." Dawn tuhahti vetäen kenkäänsä jalkaan, sekä takkinsa päälleen ja astui rappuun. Nainen sulki asuntonsa oven ja tökkäisi sormellaan miestä olkaan. "Sinä maksat." "Sehän käy", Jerome virnuili tyytyväisenä. Dawn pyöräytti silmiään ja asteli ulos rapusta mies kannoillaan. "Hei, Dawn, oletko oikeasti ottanut mitään?" Jerome kysyi, kun he olivat jo hetken kävelleet kohti Red Forestia hiljaisuudessa. Nainen katsahti ihmiseen tuhahtaen. "Usko mitä haluat", Dawn sanahti. "Minä en ikinä menisi lähellekkään mitään aineita." "Mutta kätesi tärisevät", mies vilkaisi naisen takin taskussa olevia käsiä. "Niin, ne tärisevät", Dawn vastasi ja hetkautti harteitaan. Samalla tämä tukaili oloaan, joka oli menossa normaaliin suuntaan. Seura oli siis hyväksi tällä kertaa, kunhan tunteet eivät vain kumentuisi. Jerome näytti hetken odottavan oliko naisella lisättävää. ".ja et aio kertoa sen enempää?" mies varmisti. Dawn pudisti päätään ja Jerome huokaisi pienesti. "Hyvä on, en pakota sinua puhumaan. Voitko kertoa edes onko se vaarallista?" mies kysyi lisää. Nainen oli revetä nauruun kysymyksestä, mutta pidätteli itseään, sillä oli kumminkin ihminen kyseessä, jolla ei ollut hajuakaan moisista olennoista. Jerome soi Dawniin hivenen kummaksuvan katseen. Dawn pudisti päätään. "Se on vaaratonta, älä huoli", nainen valehteli sujuvasti kevyen hymyn kera, koska Jerome näytti nyt huolestuvan herkästi, jos mainittaisiin, ettei se ollut kovin turvallinen oire. Dawn ei halunnut enää tällä erää ärsyyntyä Jeromen jatkuvasta huolestuneisuudesta, sillä se johtaisi vain lähemmäs itsehillinän menetystä ja erittäin ikävää tapaturmaa. Ja tämän illanvieton tarkoitus olisi saada ajatukset muualle. Jerome nyökkäsi hitaasti. "Milloin se alkoi?" mies esitti jatkokysymyksen. "Jaa a, en osaa sanoa", Dawn vastasi valehdellen edelleen ja huokaisten katsoi mieheen. "Joko lopetit?" "Kai minä lopetin", Jerome hetkautti harteitaan ja huokaisi turhautuneesti. "Minusta tuntuu, ettet kerro kaikkea." "Tiedän sen varsin hyvin, kiitos. Jotkin asiat eivät kuulu muille", Dawn sanahti katsoen miestä hetken kulmiensa alta. "Yksityisyys olisi kiva asia nyt ja, kuten sanoit hetki sitten, meidän ei tarvitse puhua." Mies levitti kätensä. "Ääh, minä tiedän, mutta tämä on kiusallista!" Jerome sanahti turhautuneeseen sävyyn. "Haluan puhua kanssasi. Tutustua sinuun. Kerro mistä pidät!" "En", nainen vastasi. "Puhu niille huorillesi, jos olet puhelias." Jerome tuijotti Dawnia ihmeissään ja huokaisi sitten. "Onko vika seurassani? Sinä et halua olla kanssani missään tekemisissä, niinkö?" Dawn hetkautti harteitaan. "En tiedä", tämä vastasi, koska ei oikeasti osannut vastata. Jerome rypisti kulmiaan. "Olet tänään outo. En saa selvää sinusta. Hei, onko se aika kuusta?" mies katsahti Dawniin kuin olisi älynnyt jotain suurempaa. Nainen katsoi Jeromea hetken kulmiensa alta. "Näköjään paska päivä ei enää kelpaa herralle", Dawn tuhahti. "Hei, yritän saada vain selkoa mikä sinua vaivaa", mies vastasi. "Miten vain. Turhaan yrität", nainen sanahti ja jatkoi kävelyään. Dawn kuuli Jeromen huokaisevan. "Hm, huomaan sen", mies vastasi ja lähti naisen perään. Käveltyään jonkin aikaa kaksikko saapui samaan kortteliin, jossa ravintola oli. Dawn katsoi jonkin matkan päässä olevaan kylttiin, jossa vilkkui teksti luki `Red Forest`. Sitten katse tippui silmäilemään ravintolan edessä seisovia ihmisiä, jotka jonottivat portsarin edessä tai olivat tupakalla. Pieni epävarmuus alkoi hiipimään naisen mieleen, sillä tällä olotilalla paikassa, jossa on paljon ihmisiä, ei ollut välttämättä hyvä asia. Olotila oli parempi, muttei paras. Kädet tärisivät edelleen - ja se ei ollut hyvä asia. Hänen

oli lähdettävä kotiin, joko yksin tai Jeromen kanssa. "Minä häivyn", nainen sanoi yllättäen ja otti parisen askelta lähteäkseen, kunnes Jerome pystäytti hänet juoksemalla yllättyneenä eteen. "Hei, hei.. Äläs nyt. Tästä tulee hyvä ilta!" Jerome sanoi varmana. Dawn myhähti. "Niin, varmasti. Sinulle. Niin ja niille naisillesi", tämä vastasi ristien kätensä. "Anna minun vain mennä kotiin, jooko? Yksin tai kanssasi. Sinä päätät. Sinä sait jo hetkesi." Jerome hieraisi kasvojaan. "Ääh, et voi olla tosissasi", mies huokaisi ja halusi vielä varmistaa: "Onko edes parempi olo?" Dawn nyökkäsi. "On", tämä vastasi. "Tuota.. Kiitos." Jerome hymyili naiselle. "Ole hyvä vain. Kuten sanoin, haluan auttaa sinua", mies sanoi. "Kai minä voin päästää sinut kotiin yksin. Saat sen rauhasi, mutta soita vain minulle, jos kaipaat kuuntelijaa." Dawn nyökkäsi, vaikka ei todellakaan aikonut soittaa Jeromelle. Ei, koska hän tiesi minne mies menisi heti. Red Forestiin, sillä se paikka oli käytännössä miehen toinen koti. "Illan jatkoja", Dawn huikkasi ja lähti kotiaan kohti. "Samoin", mies vastasi perään. Hetken käveltyään, Dawn vilkaisi taakseen ja näkikin Jeromen puhuvan jollekin naiselle ravintolan edessä. Se sai naisen tuhahtamaan huvittuneena. Tuo oli jotenkin aavistettavissa. Dawn jatkoi kävelyään. Oliko vika todella Jeromessa? Oli tavallaan. Jerome oli liian sitkeä Dawnin makuun ja se sitkeys oli ärsyttävää turhanpäiväistä paskaa, jolla ei edennyt minnekkään -ainakaan Dawnin kohdalla. Nainen tiesi paremmin kuin hyvin, että Jerome halusi vain hyvää, mutta ne ongelmat, jotka painoivat naista, eivät kuuluneet ihmisille. Silmät allkoivat silmäillä illan viilentämää hiljaista katua kuin etsien jotain. Nainen pysähtyi ja huomasi tunteen, ettei ollut yksin. Katse kävi ympäristössä laajemmin aivan kattorajoja myöden. Joku tarkkaili häntä. Joku muu kuin ihminen. "Kuka siellä?" nainen kysyi matalalla äänellä ja kuulostellen vastausta. Nenä haisteli vaivihkaa pakokaasun tuoksuista ilmaa. Kaltaisinaan hän tuskin kohtaisi, mutta puoliverisiä kyllä. Dawn odotti sekunteja, jotka veneyivät nopeasti useiksi minuuteiksi. Ketään ei näkynyt tai kuulunut. Tunne oli vain olemassa -tai ehkä se oli vain toive. "Hitto soikoon.." nainen kirosi ja jatkoi kävelyään vilkuillen samalla ympärilleen. Se oli vain tunteeksi tekeytynyt toive -aivan varmasti. Ehkä hänen pitäisi vain käydä tapaamassa entisiä ystäviään. Se olisi kyllä haastavaa saada aikaiseksi, sillä Dawn oli vain kadonnut itsekkäiden syiden takia useita kuukausia sitten ihmisten pariin. Ei hän voisi palata noin vain, vaikka rakkaista lajitovereista olikin kyse. Dawn häpesi katoamistaan, mutta tiesi, että tämä totaalinen irtiotto sen tapahtuman jälkeen oli ollut paikallaan. Joskus hänen olisi kyllä palattava, sillä tämä ei ollut enää turvallista. Hänen olisi saatava muuttua mahdollisimman pian. * "Et voi olla tosissasi?!" miehen ääni kuului puhelimen toisesta päästä epäuskoisena. Remi hymähti miehen reaktiolle ja eikä voinut pidätellä ylpeää hymyään. Pitkästä aikaa hän koki itsensä todellakin hyödylliseksi, eikä vain turhaan raatavaksi orjaksi. "Olen erittäin tosissani, Diesel", tämä vastasi. "Hitto, enpä uskonut, että tuo oli reissusi tarkoitus", Diesel kuului hieraisevan siiliään. "Sinne taisi mennä Nolanin yöunet. Hän sekoaa tiedosta." Remi naurahti verisukulaisensa sanoille. "Parasta mennäkin sekaisin. Jaa tieto, kun Nolan on varmasti yksin." "Hm, tyhmänäkö minua pidät, velipoika?" Diesel kysyi. "Ehkä", Remi virnisti. "Tule sanomaan se päin naamaani", Diesel haastoi. "Ai niin, eihän sinulla ole pokkaa moiseen!" Mies nauroi luurin toisessa päässä. "Haha, hyvä sinun on siellä pölistä, rivirakki", Remi nauroi huvittuneena ja vakavoitui sitten. "Oikeasti, Diesel, en halua, että vain intosi takia väärät korvat kuulee tietoa." "Sehän on selvää kauraa, velipoika, älä huoli", Diesel vakuutteli. "Kunhan varmistin. Illanjatkoja", Remi sanoi. "Kuten myös. Onnea jatsoon", luurin toisessa päässä toivotettiin. "Sitä varmaan saatankin tarvita. Kiitos", Remi naurahti ja sulki sitten puhelimen tunkien taskuunsa. Tiedon salassapito muulta laumalta oli toistaiseksi tärkeää, sillä tehtävän onnistuminen oli epävarmaa. Eikä mies halunnut alfansa saavan kyseistä tietoa korviinsa, sillä halusi toimia rauhassa. Hänen alfallaan kun oli ikävä tapa ottaa asiat monesti omiin näppiinsä,

eikä lopputulos aina ollut se mukavin. Mies nojasi seisomallaan kujalla seinään. Mies veti sormensa vaaleiden ruskearaitaisten hiustensa lävitse ja silmäili kujan päitä. Ylimääräisiä silmäpareja ei näkynyt, mikä oli hyvä asia. Vähiten hän halusi ihmisiä utelemaan mitä oikein teki. Raitapää sulki silmänsä terävöittäen kuuloaistinsa. Tämän oli kuultava missä hänen kohteensa nyt oli. Kuulo nappasi kylläkin vieraiden puhetta ja television hälinää, jotka eivät olleet tulleet sieltä mistä olisi pitänyt. Kohteen asunnossa kuulosti hiljaiselta. Sekunnit muuttuivat useaksi minuutiksi, kunnes lopulta kuului terävä kolahdus ja tuttua kiroamista. Jotain oli selvästi pudonnut lattialle -tarkemmin kaakelille. Eli kohde oli luultavasti kylpyhuoneessa. Huvittunut naurahdus pääsi Remin suusta ja tuo pudisti päätään hymysuin. "Et ole muuttunut yhtään", mies sanoi ja avasi sitten silmänsä. Tämä käveli kujalla palotikkaiden alle, jotka olivat saavuttamattomissa ihmisille -mutta ei Remille. Raitapää sulki silmänsä uudelleen ja kuulosteli vielä hetken verran, että pystyi olemaan varma turvallisesta etenemisestä. Suihku meni asunnossa päälle ja välittömästi Remi koukisti jalkojaan, jotta saisi voimaa loikkaansa. Tämä loikkasi ja sai hyvän otteen tikkaista. Mies nosti itsensä helposti käsiensä avulla tikaille ja lähti kipuamaan kerros kerrokselta lähemmäs kohdettaan. Saavutettuaan ikkunan, Remi jäi odottamaan tasanteelle seinään nojaillen ja katseli hämärtyvää taivasta. Vaikka tämäkin oli työtä, ei tämä ollut sitä raatamista, jota oli joutunut alfansa takia kokemaan. Tämä tehtävä sai Remin tuntemaan itsensä taas kokonaiseksi, sillä hän oli löytänyt kadonneen perheenjäsenen, vaikkakin sekin oli kestänyt kuukausia. Yksi taakka oli taas vähemmän, sillä tieto, että hänen rakas Oppilaansa oli kunnossa, oli kaikki kaikessa. Tämä raskas etsintä tuli viimein päätökseensä, eikä Remi voinut olla itsestään vähempää ylpeä. Remi käännähti ikkunaan päin ja tarkasteli sitä seinään nojaillessaan. Se oli pystysuorassa oleva tuuletusikkuna, jonka lasi oli sumennettu. Hän saisi sen helposti auki vähän voimaa käyttämällä ja tämä mahtuisi siitä vieläpä sisäänkin, jos vain halusi. Mies ei voinut miltein uskoa, että heitä erotti enää lasi. Halu vain rynnätä kylpyhuoneeseen oli suuri, joten Remin oli vain hillittävä itsensä.